

sõbber olli teisem, panni warsi rided ümber, ütles: sõbber peab sõbra eest kostma, ja läks kasa. Agga kui kaugele? Tee peal minnes kaddus jubba julgus ärra, sammud jäid lühemaks ja ni pea kui kohto ukse tahha ollid sanud, wärrises mees, põris äkkiste ümber ja lippas omma teed; taggasi joostes hüdis ta weel: „kas minna pean teise pärrast kimpo sama? olled sa pahha teinud, siis partanda isse!“ Kolmas sõbber olli ilma pallumatta kasa tulnud ja astus nüüd temmaga kohto tuppa. Siin pallus ta temma eest, wabbandas tedda ja püdis keik asjad heaks käända, funni kohtomõistja süallust õigeks ja lahti mõistis. Nüüd olli mehhel arro kää, kes ta sõbber olli. Tahhad sa sõbra teida, siis ärra otsi neid täie kauside ja kaännude jurest; kes senna kokko tulleswad, nago kärblased pima pütti ümber, ei olle sõbra nimme wäärt; sõbro otsi kohto uste takka, wangi-koddadest ja tõmwewodi pealt: kes seal sõbraks jäwad, need on sõbrad; keik teised on täid ja kirbud, kes omma kasso pärrast so

liggi hoidwad, senni kui sinnust middagi immeda on.

Oppetus: Meil keikil on kolm sõbra mailmas. Esimeses, kui illusa lapsel, on mitto nimme: rahha, warra, lust ja rõõm, au, illo &c., meie keige armsam sõbber, agga keige esimesenne mahhajatja ja selja pööria. Teine sõbber, meie suggulased ja sõbrad, kelle peale toetasime, kui kääsi hästi kääs, tulleswad kül funni surmawodist sadik kasa, agga siis lip-pawad taggasi, ka saggedaste weel hopis enne. Kolmas sõbber, kellest meie elloial suurt luggu ei piddanud, meie usk ja hea süddame tunnistus, need üksi tulleswad funni Issanda kohtojärje ette meitega kasa ja näitwad meile sedda, kes meie eest kostab. Teeb temma meid wabbaks, siis olleme õiete wabbad. Sa mõistad jo, kellest ma rāgin?

Ritus walle ja laitus tõepalk.

Surem hulk innimesi sin mailmas armastawad illusaid unnenāggusid, fiitwad